

Blanquejant Espanya

Les properes setmanes i mesos han de venir marcades per la configuració de l'anomenat bloc de ruptura, al capdavant del qual hi ha de ser el President Carles Puigdemont i el Consell per la República. Això és de manual. Cal una estructura potent, amb un líder sòlid i dirigents decidits a donar-ho tot pel país i per la República. Qui no estigui disposat a fer-ho, per les raons que siguin, doncs que, com a mínim, no faci nosa.

Però des de Reagrupament tenim molt clar que tot el que sigui blanquejar Espanya és alta traïció. Per això, el reforçament del bloc de ruptura, ha de comptar amb persones, organitzacions, entitats, que no tinguin cap vacil·lació al respecte. I doncs, que estiguin disposades a arribar fins a la victòria, sense dubtes. Per exemple, considerar que la justícia espanyola serà imparcial envers qualsevol independentista que caigui a les seves mans és, a hores d'ara, no només un error, sinó una mostra de col·laboracionisme amb l'enemic. Així de clar. Així de dur. I qui gosi fer-ho, no pot ser més que considerat un agent espanyol.

S'han acabat les mitges tintes. Per sort, hi ha determinats individus que es van traient les mascaretes, i no precisament les sanitàries. I formen plataformes espanyolistes, que comptaran amb tot el suport dels serveis secrets, i d'altres, de Madrid. Però n'hi ha d'altres, que encara es diuen independentistes i, francament, generen més que dubtes.

No podem deixar que continuïn enganyant la bona gent. Cal preparar-se pel repte de les properes eleccions al Parlament de Catalunya per tal de rebentar els que han demostrat darrerament la seva condició d'amic dels espanyols. Una actitud que ha dolgut molts patriotes que han

constatat que tota la seva bona fe, s'ha vist traïda per grupuscles dirigents que només es preocupen de la seva menjadora o de mantenir un statu quo que els garanteix un nivell de vida més que benestant.

També hi ha el cas d'alguna organització que s'està convertint en una carcassa buida de contingut, però que compta amb molts patriotes que no la volen deixar morir. Reagrupament ha intentat revitalitzar-la, però els seus actuals dirigents semblen autèntics kamikazes, i la volen fer miques. Considerem que tota entitat, partit, i també aquesta, ha de seguir les directrius del President Puigdemont i del Consell per la República, si no vol passar al, diguem-ne, costat fosc de la política catalana. Fem una crida en aquest sentit, perquè nosaltres no tenim cap dubte sobre el contingut d'aquestes.

Obtenir una esclatant victòria, fer net dels qui fan nosa, ens posicionarà en la millor manera per assolir els nostres objectius nobles i democràtics. Dignes. La pandèmia que hem passat, que continuem passant, de fet, s'ha endut més de 12.000 compatriotes, molts d'ells familiars, amics, coneguts i saludats. I això ha estat possible perquè no comptem amb les eines per protegir-nos i vetllar per la nostra gent gran. Mireu Portugal, per exemple. Quina injustícia de vida, molts d'ells van viure sota el franquisme i el van combatre. I ara a la seva vellesa, molts han mort sols, marginats... és difícilment suportable, aquest destí tan cruel.

Per això, la nostra obligació i el nostre deure no és defallir, sinó ben al contrari, acabar la feina, rematar-la, sense vacil·lacions. La tenim ben a prop, i cal no tenir por i, sobretot, no tenir compassió dels qui ens volen sotmesos.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Adéu!

per Josep Felip

PÀGINA 2

Dos galls en un galliner

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Escapçats

per Teresa Casals

PÀGINA 4

La nova Unió

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Adéu!

La tinya, el rovell, el greix..., costen de treure'ls, costa que marxïn d'allà on s'han instal·lat. Normalment si no neteges i tornes a netejar, si no et cuides o cuides el cos de qui s'han apoderat, acaben amb qui els sofreix i el resultat és la desaparició.

He esperat, per desesperació de l'Eva, la pacient directora de *La Veu*, a veure com s'acabava l'enèsim vodevil del PDeCAT. Al final, la direcció, la gent que estan a veure-les venir asseguts en les seves troncs o petites cadires del partit o de la petita institució de la qual en són canonges, han desautoritzat els presos polítics i a l'exili, pretenen desautoritzar el President Puigdemont i mantenir, no se sap ben bé què... o potser sí... tampoc cal ser molt espavilat per deduir-ho.

Quatre personatges derrotats en totes les seves propostes, que a imatge dels anteriors, fa temps manegant la seva pròpia maquinació, han constituït el PNC, el nom sona bé, però el mateix President Pujol fa cinquanta anys ja el va descartar, amb l'argument que era parcial. Unes sigles d'abans del franquisme biològic, el polític és viu en l'estat *Nàsgul* del que formem part. Ara les sigles PNC ja no representen res de nou. El nacionalisme està superat per l'independentisme i particularment per la proposta de República.

Aparquem per un moment el mal cos que aquestes propostes pretenen i analitzem-les de forma rigorosa i freda. Els uns i els altres es declaren "independentistes" i "republicans"..., però, com sempre...; ara no és el moment i cal prèviament un pacte amb l'estat *español*, l'estat *Nàsgul* que ens governa.

El *Nàsgul* ja ho ha dit, ens ho

ha explicat amb els seus violents mètodes i ens ho ha escrit a foc, precisament ara fa deu anys va aparèixer la penúltima novel·la (la STS sobre el petit Estatut) en què ens deia quina era la nostra sort, la nostra esperança i el nostre futur: cap sort, cap esperança, cap futur. L'última encara no finalitzada són totes les sentències i actuacions penals contra els catalans, la causa general que el *Nàsgul* es porta entre mans i el desenllaç ja s'albira el mateix: cap sort, cap esperança, cap futur... A qui vulgui persistir en la seva ferma Republicana actitud, únicament li espera la presó i la ruïna. Aquesta setmana li ha tocat a la Laura Borràs i ja s'ha vist els que, segurament seran companys de viatge dels nostres interpel·lats en aquest escrit, han fet: deixar la Laura en mans de la justícia??? Espanyola. *Olé tu!!!*

A qui voleu enganyar? És molt legítim defallir, ningú pot dir res a qui ja no li queda ànims o força per tirar endavant en aquesta proposta, en aquest debat que és molt i molt dur, però on el camí i la sortida és una de sola: la DUI,

la DUI democràtica, pacífica i no violenta, però ferma, decidida, constant i compromesa.

Els reis espanyols estan en la ploma de tots els periodistes europeus, una situació i uns fets que cada dia se'ns demostren més vergonyosos i punibles..., aquí no passa res, del poder material ja ens ho podíem esperar, del poder formal un nou ridícul, darrere els reis el factòtum del Sr. González, si algú tenia algun dubte de qui era Míster X, la CIA, ni més ni menys que la CIA ho ha deixat clar...etc, etc, etc.

No hi ha gaires voltes de full, o estàs amb la proposta d'independència i República que presenta i representa el President Puigdemont o estàs amb el poder i proposta que presenta i representa l'estat espanyol. Vist el que s'ha vist, els pactistes no deixen de ser uns col·laboracionistes. No és tremendisme, és dir les coses pel seu nom.

Josep Felip

Dos galls en un galliner

Era a finals 2013. A Vic. A l'auditori de l'Atlàntida. Jo estava a davant la porta del vestíbul, amb l'Eva Solé, fent temps per entrar a un dels molts actes pro independència que es feien a la nostra comarca. Recordo que un munt de polítics baixaven per la rampa d'entrada, encapçalats per l'aleshores alcalde de Vic, Josep-Maria Vila d'Abadal. L'Eva i jo ens havíem "conxorxat" per intentar interpel·lar-lo i parlar-li amb l'objectiu de presentar-li una proposta. Aquell dia no va poder ser. Hi havia massa roba estesa. Però com a mínim, en una breu conversa, vam poder quedar que ens trucaríem per quedar. I així ho vaig fer. Vam quedar al restaurant el Calu, del carrer de la Riera de Vic. Durant el sopar, després de tractar sobre l'actualitat política local, li vaig poder explicar el nostre pla, el de Reagrupament. En aquell temps, ell ja era president de l'Associació de Municipis per la Independència i del Moviment Demòcrata Català. La meua missió era indagar sobre la possibilitat d'una fusió de les dues associacions: MDC i RCat. Aquell vespre, la proposta va quallar de seguida. En vaig parlar també amb el nostre president, el Dr. Joan Carretero i també va estar d'acord en explorar-ne les possibilitats. Després d'alguna trobada amb la presència d'algun altre membre de la Junta del MDT, vam concretar un dinar en un espai neutral entre Vic i Puigcerdà. Vam quedar per dinar a un restaurant dels afores de Berga (La Cabana). Vam començar parlant de política catalana, de les arrels carlistes de l'alcalde, de la seva defensa de terra i del món rural. El metge de Puigcerdà ens va delectar amb les seves sempre encertades prediccions sobre la política nacional. Va exposar la seva ambiciosa estratègia de futur i va tornar a malparlar dels polítics d'aquella època:

els coneixia a la perfecció. Ell els considerava a tots porucs i covards, tenint present el repte que s'acostava. També vam parlar de les eleccions; les municipals estaven a prop. El mateix Carretero li va oferir encapçalar una llista conjunta de Reagrupament i MDC a la ciutat de Barcelona. Vila d'Abadal va dir que no, que ell no tenia pensat tornar a presentar-se a cap més llista municipal. L'alcalde de Vic, va començar a concretar les condicions d'una coalició dels dos partits i l'exconseller va estar d'acord amb la majoria d'elles. El més important: van concretar una data per una altra reunió amb representants de les dues juntes, per tal de visualitzar el compromís d'ambdues parts en la nova coalició. La trobada va ser a Vidrà, unes setmanes més tard. De Vic hi vàrem pujar l'Imma Bellafont i jo. Ens havíem de trobar amb el President Carretero i algun altre membre de la Junta de RCat. La sorpresa va ser nostra, la de l'Imma i meua, quan ens van comentar en Roger Granados i l'Esther Ponsa que el President havia decidit de no venir. Evidentment, Vila d'Abadal va arrufar el nas quan

li van anunciar que Carretero no havia "pogut" assistir. No recordo quina excusa va esgrimir en Roger. A la reunió no es va poder concretar res. Tot van ser exposicions de bones intencions i de plans que mai van arribar a bon port. Després es van fer unes declaracions a la premsa molt promiscues, que no van convèncer a ningú. En definitiva, la meua missió va fracassar. Personalment, opino que el problema principal va ser la gran personalitat que tenien els dos dirigents. Tots dos (a part d'unes qualitats polítiques extraordinàries i inqüestionables) eren imprevisibles, espontanis... i indomables. És això del fet que "dos galls en un galliner...". Però va ser una llàstima perquè, malgrat que les diferències evidents existents entre les dues formacions, jo crec que cadascuna tenia el seu espai propi però que es podien complementar perfectament i retroalimentar mútuament.

Josep Ramon Soldevila

Escapçats

Demà el « Congreso de los Diputados » votarà si permet que la diputada Laura Borràs perdi la immunitat que li confereix el càrrec i, com a conseqüència, deixi de gaudir de la immunitat parlamentària i pugui ser jutjada per un tribunal espanyol.

És un bon moment per recordar l'amenaça del govern Rajoy que va anunciar que el seu objectiu era escapçar el moviment independentista i va posar fil a l'agulla. Va deixar el poder judicial en mans de jutges i fiscals de la seva confiança i amb l'ajut inestimable dels informes dels cossos de seguretat de l'estat van començar a empresonar preventivament, primer els líders dels moviments socials i seguidament els nostres representants polítics, que no havien optat per l'exili.

No hi ha cap independentista que no hagués seguit, d'una manera o altra, el judici de la vergonya. Jo ho vaig fer. Sentia que ens jutjaven a tots els qui havíem anat a votar l'1-O. La nostra voluntat de votar democràticament era col·lectiva i em sentia solidària amb tots els qui estaven responent d'uns actes que no van poder ser provats perquè no es van produir. Però la sentència va ser de 100 anys.

Després ens hem reunit davant de les presons, hem portat llaços, hem demanat ajut a Europa, hem penjat pancartes als balcons i a les finestres, hem anat cada dilluns a la porta dels nostres ajuntaments demanant «Llibertat presos polítics», hem anat a Brusselles, hem anat a Strasbourg, hem cantat als voltants de les presons, hem

plorat de ràbia i impotència... jo ho feia perquè considero que la sentència era una vergonya. I, de fet ho ha dit Amnistia Internacional, ho han dit els Tribunals de defensa dels Drets Humans...

I ara es veu que Esquerra i la Cup es plantegen no assistir a la votació. Hi dono voltes i més voltes i no m'ho puc explicar. Marxar de l'hemicicle? Abstenir-se? Això vol dir que permeten que la diputada Borràs sigui jutjada pel mateix tribunal que ha escapçat el moviment independentista? És el tribunal que manté al vicepresident Junqueras a la presó, el que no li ha permès ocupar el càrrec d'eurodiputat... És el tribunal al qual no es va voler sotmetre la senyora Marta Rovira i l'Anna Gabriel, ni el senyor Comín, ni....

He arribat a tenir pensaments que intento rebutjar per malèvols, però tornen. Podria ser que la senyora Borràs fes nosa políticament i seria una manera de treure-se-la de

sobre?. Total, la llencen a la gàbia dels lleons amb una acusació de fins a 15 anys. Podria ser que algun tertulià maldestre pensés que, com que la Laura Borràs forma part de les llistes de «Junts pel Sí», és una dona potent, culta, sense pèls a la llengua, atractiva, amb una carrera d'èxits, potser millor no trobar-la com a contrincant en un míting, per a la presidència de la Generalitat, per exemple?

Quan llegiu aquest article els dubtes s'hauran esvaït, però les actituds de cadascun dels diputats i diputades i els vots que emetin quedaran per a la història. I un darrer pensament. Els arbres també s'escapcen i creixen més robustos que mai. L'estat espanyol ha fet patir molt a moltíssima gent, però la generació dels més grans restem dempeus. I a darrera nostra hi ha els fills i després els néts...

Teresa Casals

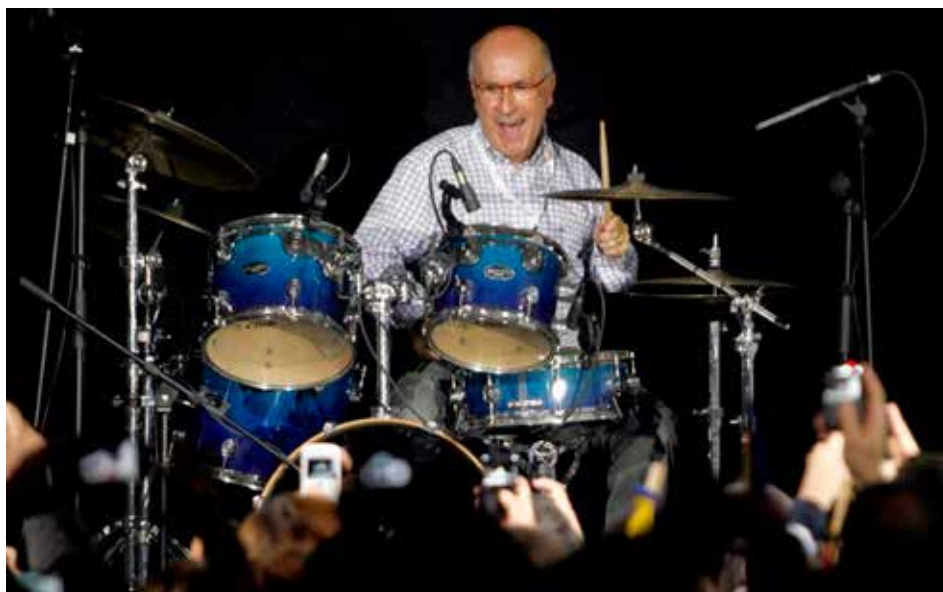

La nova Unió

Bé, per fi s'han tret les mascaretes i ha nascut un nou partit, el Partit Nacionalista Català, PNC, que, si us són sincer, és el nom que jo vaig votar en l'Assemblea constituent del PDECAT. Aquest nou partit, liderat per la Marta Pascal dient-ho clarament, ve a ocupar el lloc de l'antiga UDC.

El nom de Partit Nacionalista Català ja existia, era un partit històric, fou un partit polític creat el març de 1932, amb l'objectiu de cercar una via d'intervenció política i electoral dins el separatisme –l'independentisme d'aquell moment–, contrari fins aleshores a tota participació en el joc polític convencional. Sorgí, fonamentalment, del procés de confluència de Palestra, els anomenats "Elements d'Estat Català" –militants procedents d'Estat Català, crítics amb la decisió de Francesc Macià de crear Esquerra Republicana de Catalunya–, i per d'altres procedents de Nosaltres Sols! –la formació de Daniel Cardona i Civit que, finalment, es deslligà del procés l'estiu de 1932 per no voler renunciar al seu apoliticisme–, i alguns independents com l'antic diputat de la diputació de Barcelona Manuel Massó i Llorens.

Participà de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya el 20 de novembre de 1932, amb una candidatura per minories per Barcelona, encapçalada pel jurista Francesc de Paula Maspons i Anglasesell, qui, tot i defensar posicions no separatistes, havia mantingut una posició

especialment crítica amb la discussió i retall de l'Estatut aprovat en referèndum pel poble català el 2 d'agost de 1931, a través de les pàgines d'una publicació periòdica per ell dirigida amb el nom de Claris.

En aquest "nou" partit destaquen, a part de la Marta Pascal, els ex diputats a Madrid Carles Campuzano i Jordi Xuclà, així com l'exconseller i exalcalde de Sant Cugat Lluís Recoder o l'antic lletrat major del Parlament, l'Antoni Bayona, conegut per no voler anar mai en contra de les lleis espanyoles. També hi forma part en Ramon Espadaler, exsecretari general d'UDC i un dels artífexs de la seva desaparició.

Tots aquests botiflers s'han acabat ajuntant en aquest nou partit buscant el forat que va deixar l'antiga i històrica Unió Democràtica d'en Duran i Lleida, personatge que crec que no trigarà a sumar-se a aquest nou projecte. A més TV3 ja els hi ha donat cobertura mediàtica. Això vol dir que

als antics esponsoritzadors de Ciutadans ja els interessa que aquest nou partit tingui ressò. Tot el que sigui anar contra la Independència sembla que dóna audiència a la "nostra". No trigarem a veure la Pascal amb la Lidia Heredia o sentir-la amb la Terribas.

El fet que tots aquests personatges s'hagin ajuntat en un nou partit crec que és bo per a nosaltres. Almenys no formen part del PDECAT i així deixen d'erosionar-lo. Encara que la rellevància actual del PDECAT es minsa i desitjo que s'acabi integrant/dissolvent en JuntsxCat del President Puigdemont. Crec que anirà sumant adeptes i, com en l'ocàs de l'antiga UDC, serà un partit totalment irrellevant, per molta propaganda i suport mediàtic que rebí. Crec que inclús en Manuel Valls s'hi afegirà. Temps al temps. Bona sort, botiflers!

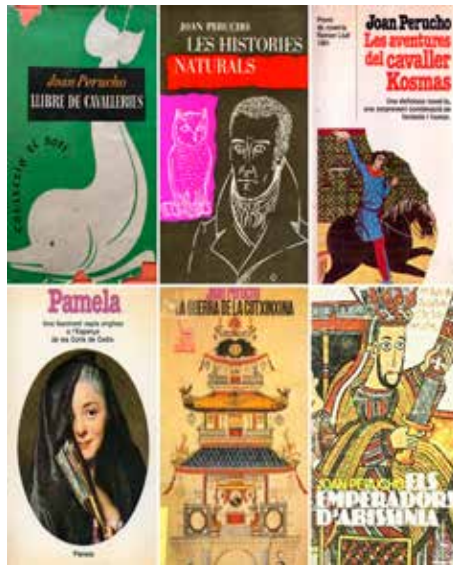
Albert Aragonès

Les fantàstiques novel·les de Joan Perucho: La trilogia oriental (II)

Com dèiem a l'article anterior, les novel·les *Llibre de cavalleries*, *Les aventures del cavaller Kosmas* i *Els emperadors d'Abissínia* integren la que he anomenat «trilogia oriental», configurada al voltant del viatge cap a Orient, com a eix vertebrador. No es tracta d'un desplaçament molt llarg, sinó que sobretot se situa a les terres de la Mediterrània oriental, amb alguns desplaçaments pel territori de la banya d'Àfrica (Etiòpia), la península aràbiga i Armènia.

La primera obra d'aquest grup és també la primera novel·la publicada per l'autor i, en el seu moment, va constituir una fita en la seva consagració com a escriptor. La gran qualitat de l'obra i la seva adscripció al gènere fantàstic l'any 1957 —un moment de predomini de l'estètica realista—, de seguida la van convertir en un llibre singular, de gran importància al si de la literatura catalana. L'aspecte més significatiu de la novel·la és la presentació simultània, físicament impossible, d'un temps narratiu doble (els anys cinquanta del segle XX vs. l'Edat Mitjana), cosa que determina alhora la duplicació del seu protagonista (Tomàs Safont vs. Tomàs Çafont, amb una grafia antiga que correspon a la d'uns seus avantpassats). També es doblen altres personatges (Rosaura vs. Blanca de Salona) i altres elements. En tot cas, aquesta duplicitat no es limita a un mer canvi d'alguns personatges, sinó que es manté al llarg de tota la novel·la, amb una autèntica narració paral·lela, sobreposada a la trama principal. Tot i que *Un ianqui a la cort del rei Artús*, obra de Mark Twain, n'ha estat considerada un precedent, el tractament de l'oposició entre el temps medieval i el temps contemporani és diferent a cada una de les novel·les. En el llibre de Twain hi ha un trasllat en el temps del protagonista, definit, sense superposició. En canvi, a *Llibre de cavalleries* tot és més mesclat, ambigu o, si es vol, poètic. El protagonista sembla viure alhora com a Safont i Çafont i rep un estrany encàrrec per part d'un misteriós personatge, pel qual ha d'emprendre l'aventura d'anar a cercar «l'aigua de foc», és a dir, el petroli. A partir d'aquí, iniciarà un trajecte que connecta amb els indrets de l'expedició

de la Companyia Catalana, narrada per Ramon Muntaner, amb l'aparició del llegendari Preste Joan i el seu reialme de la Triple Virtut (molts anys abans que Umberto Eco el tractés a Baudolino), Ramon Llull, la terrible ciutat d'Ulm, etc.

La segona novel·la d'aquesta trilogia és la que se situa, cronològicament, en un temps més allunyat del nostre: el segle VI. Kosmas, el seu protagonista, és un funcionari establert a Cartagena —o Cartago Nova— encarregat de recaptar impostos per a l'Imperi bizantí. Tot el llibre desprèn una mena d'enyorament per la glòria i civilització d'aquest imperi. La història gira entorn de les vicissituds de l'amor entre Kosmas i la donzella Egèria i té l'estructuració d'una novel·la bizantina. Un cop la parella celebra el seu prometatge, la noia desapareix misteriosament per obra de les males arts d'Arnulf, un dimoni tartamut de segona categoria. L'heroi experimentarà nombroses peripècies per a recuperar Egèria, una noble dama de Blanda, l'antiga Blanes, que encarna —14 segles abans!— les virtuts i la bellesa mediterrània pròpies de la “ben plantada” noucentista descrita per Xènius. Kosmas haurà d'emprendre un viatge a Constantinoble, capital de l'Imperi i lloc on ell va néixer, seguint un itinerari semblant al de *Peregrinatio ad loca sancta*, text redactat per l'àvia de l'enamorada de Kosmas, anomenada també Egèria, que és un personatge històric. El nostre cavaller, a més, és també expert en detectar i combatre la inserció d'aspectes heterodoxos o herètics en els textos sagrats, cosa que el portarà a participar en el tercer Concili de Toledo. La novel·la inclou una

gran abundància d'elements fantàstics, hàbilment disposats: els autòmats que ajuden en les funcions de gestió tributària; la recerca d'Indala, ciutat inexistente on Kosmas es banyarà a la font de la Joventut; la riquíssima intertextualitat amb múltiples citacions erudites, sovint anacròniques, procedents de llibres encara no escrits en el temps de la narració; la insòlita interacció amb Plató a l'Acadèmia en trobar-se a Atenes; l'avistament de la increïble Illa de les Set Ciutats, que va a la deriva a l'om d'una enorme balena; el retorn a Catalunya, descrit com “un país que encara no existeix”.

A l'última novel·la del grup, el viatge oriental arriba a Abissínia, de la mà de Samuel Johnson i el seu inseparable James Boswell, a la recerca del melancòlic príncep Rasselas, en terres del llegendari Preste Joan. És una curiosa obra, de menor extensió i menys elaborada que les anteriors, però de gran interès, on apareixen fragments de la novel·la del doctor Johnson, *La història de Rasselas, príncep d'Abissínia*, traduïts per primer cop a la nostra llengua. Perucho és un dels autors catalans que més directament interpel·la els autors clàssics d'altres literatures, com fa aquí amb la parella Johnson-Boswell, i també amb la inclusió de referències al *Càndid* de Voltaire, obra publicada el mateix any que la de l'anglès (1759), amb la qual té punts de contacte. Del narrador, en primera persona, tan sols en sabem que es tracta d'un clergue de Palermo, ciutat de partida del viatge. La convivència entre personatges històrics (Johnson, Boswell) i ficticis (el narrador, el príncep Rasselas, la princesa Nekayah) està molt ben resolta i resulta amena, fins i tot hilarant. El text, a més, inclou referències explícites als dos llibres anteriors d'aquesta trilogia, cosa que atorga una cohesió al corpus, un aspecte que preocupava especialment Perucho. Per exemple, el magnífic palau del príncep abissini està ornamentat amb uns mosaics relatius a fets passats en els quals localitzem el cavaller Kosmas i també Tomàs Safont i la seva colla. La malenconia del príncep abissini s'encomana a la narració de Perucho, gairebé la seva última obra llarga de ficció, amb un final on domina la mirada nostàlgica de la vellesa cap a la ingenuïtat i la noblesa de la joventut.